

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.028 van 4 april 2003
in de zaak A. 59.989/X-9911.**

In zake :

1. de b.v.b.a. GEERAERT-LAUWE,
 2. Marc VERGOTE,
 3. Christian PIETTE,
- die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. INGELBEEN,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Wolvendreef 71

tegen :

1. het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten P. VANDECASTEELE en R. BACKAERT,
kantoor houdende te 8530 HARELBEKE,
Noordstraat 7,
2. de stad MENEN.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. GEERAERT-LAUWE, Marc VERGOTE en Christian PIETTE op 21 september 1994 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van :

- "1. Het besluit van 22.6.1994 van de Vlaamse Minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, houdende goedkeuring van het bijgaand plan, bestaande uit een plan van de bestaande toestand een bestemmingsplan en onteigeningsplan tot (her)zien van het bij Koninklijke Besluiten van 13.8.1953, 18.9.1961 en 29.12.1971 goedgekeurd door de wijziging van bijzonder plan van aanleg nr. 1 'Tuinwijk (Lauwe)' genaamd van de stad Menen met uitsluiting van het met een blauwe rand omzoomde deel van het onteigeningsplan, waarbij tegelijk verklaard wordt dat het algemeen onteigening vordert van de percelen, aangegeven op het goedgekeurde deel van het onteigeningsplan, besluit gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 27.8.1994 (bladzijde 21.750).
2. Het besluit van de gemeenteraad van de Stad Menen, houdende definitieve goedkeuring van het B.P.A. nr. 1 'Tuinwijk (Lauwe)' dd. 23.1.1993.";

Gelet op het arrest nr. 52.256 van 16 maart 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij en gezien de memorie van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de beschikking van 6 december 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 24 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DE KAESTEKER die, loco Advocaat P. INGELBEEN verschijnt voor verzoekers, van Advocaat R. BACKAERT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat J. DROOGNE die, loco Advocaat J. TREMMERY verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat niet wordt betwist dat verzoekers eigenaar zijn van percelen gelegen in de Tuinwijk te Lauwe (Menen), kadastraal bekend sectie B nrs. 328 K 7, 328 L 7 en 328 G7, zijnde een deel van de vroegere "Solidor" werkhuizen; dat deze percelen volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij

koninklijk besluit van 4 november 1977 vastgesteld gewestplan Kortrijk zijn gelegen in een gebied voor milieubelastende industrieën; dat op 29 januari 1993 de gemeenteraad van de stad Menen het wijzigingsplan C, bestaande uit een plan van de bestaande toestand, een bestemmingsplan en een onteigeningsplan, tot wijziging van het bij koninklijke besluiten van 13 augustus 1953, 18 september 1961 en 29 december 1971 goedgekeurd en gewijzigd bijzonder plan van aanleg nr. 1, "Tuinwijk (Lauwe)" genaamd, definitief aanneemt; dat dit de tweede bestreden beslissing is; dat dit plan, met uitsluiting van het met een blauwe rand omzoomde deel van het onteigeningsplan, op 22 juni 1994 wordt goedgekeurd door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden; dat dit de eerste bestreden beslissing is; dat luidens dit goedgekeurd wijzigend plan de voornoemde percelen worden ingedeeld onder de open ruimten in zone "15" (geel/groen), met als hoofdbestemming "parking" (PA), met privaat karakter en zonder nevenbestemming;

Overwegende dat verzoekers een eerste middel afleiden uit de schending van artikel 16, vierde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (thans : artikel 14, derde lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996); dat zij, onder aanhaling van de criteria die volgens hen bepalen onder welke voorwaarden een bijzonder plan van aanleg kan afwijken van een gewestplan, doen gelden wat volgt :

"De stad Menen argumenteert dat het Gewestplan achterhaald is in die mate dat de milieubelastende industriële activiteit niet langer wordt ontwikkeld. Dit mag juist zijn, maar kan niet doen vergeten dat in het gehele gebouwencomplex 'Solidor' zowel langs de kant van de eigendommen van verzoekers als aan de overzijde nog steeds een ambachtelijke activiteit wordt uitgeoefend, zodat een herbestemming tot ambachtelijke zone voor de totaliteit redelijk verantwoord was maar niet een gedeeltelijke bestemmingswijziging tot parking.

Alleszins beantwoordt de bestemming tot parking niet aan de op dit ogenblik bestaande planologische noden, noch is er een (actuele) dwingende behoefte tot een aangepaste nieuwe afwijkende ordening.

Dit wordt trouwens toegegeven door de stad Menen zelf. Er wordt niet gesteld dat er op dit ogenblik een parkeerbehoefte bestaat binnen de zone 'Solidor'. Enkel wordt gewaagd van een mogelijke nieuwe behoefte aan bijkomende parkeerplaatsen binnen de zone.

In geen geval wordt aangetoond dat er een behoefte bestaat of maar zou kunnen bestaan aan 180 nieuwe parkeerplaatsen (25 m² per parkeerplaats op een gezamenlijke oppervlakte van +/- 4.500 m²). Op dit ogenblik werken er nog geen tien mensen in de gehele zone en het ziet er niet naar uit dat dit aantal zich in de toekomst zou vermenigvuldigen.

Tenslotte is er geen enkele reden om, mocht een uitzonderlijke behoefte aan parkeerruimte voor de ambachtelijke bedrijven binnen de zone 'Solidor' vaststaan, ten eerste quod non, deze parkeerplaatsen te lokaliseren op de

eigendommen van verzoekers. Het tegendeel is waar. Binnen de zone 'Solidor' zijn braakliggende terreinen voorhanden dewelke zoveel gemakkelijker, dit is zonder voorafgaandelijke sloping van een massief industrieel complex, kunnen omgevormd worden tot parking";

Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord stelt hetgeen volgt :

"Verzoekers betwisten niet dat de bestemming voorzien in het gewestplan van 4.11.77 'milieubelastende industrieën' is voorbijgestreefd, hetgeen ook voor de Raad van State duidelijk was.

Verzoekers voeren aan dat verschillende gebouwen worden aangewend voor nijverheidsdoeleinden. Bij herhaling blijkt uit het dossier dat het slechts over een beperkt gebruik gaat.

Anderzijds wordt door de Raad van State aangenomen dat de bestemming 'parking met privaat karakter', de bestemming wezenlijk niet afwijkt van de bestemming industriegebied daar in dergelijk gebied gronden kunnen worden bestemd tot parking.

Het vroegere bedrijf Solidor ligt in de bebouwde kom in Lauwe. Het bedrijf was vroeger ingedeeld in verschillende compartimenten welke werden gescheiden door private straten en dit ingevolge de richtlijnen inzake de brandpreventie. Vermoedelijk n.a.v. het faillissement van Solidor werden de gebouwen aan verschillende eigenaars verkocht. Op de straten tussen de gebouwen rust een erfdienstbaarheid van doorgang.

Met de opmaak van het BPA heeft men willen vermijden dat er zich nog zware industrie zou vestigen in deze gebouwen. Men heeft ervoor gekozen de private toegangswegen te behouden belast met een erfdienstbaarheid van doorgang.

Men heeft er tevens voor geopteerd dat het terrein van het vroegere bedrijf Solidor na verloop van tijd zal voorzien in de eigen parkeerbehoefte of m.a.w. de mogelijke verkeerslast veroorzaakt door de aanwezige bedrijven niet zal moeten worden gedragen door de omliggende woonbuurt. Reeds werd door de Raad van State aangenomen dat de behoefte aan parkeer ruimte wordt verantwoord met de overweging van de gemeenteraad dat de omliggende woonstraten niet moeten instaan voor de parkingbehoeften van het gebied voor stapelplaatsen en kleine bedrijvigheden.

Tenslotte stelt verweerster dat de parking op de terreinen van het vroegere bedrijf Solidor niet anders kan verwezenlijkt worden dan door afbraak van bestaande gebouwen, waarbij wordt verwezen naar de bijlagen 1 tot 4 bij stuk 7. Verzoekers bleven anderzijds in gebreke om de braakliggende gronden aan te wijzen welke mogelijks in aanmerking zouden kunnen komen als parking.

Terecht wordt in de loop van de procedure gesteld dat het vastleggen van de opties behoort tot de gemeentelijke bevoegdheid.

(...)"

Overwegende dat verzoekers in de memorie van wederantwoord als volgt repliceren :

"1. Indien men ervan uitgaat dat :

- de vroegere bestemming in het gewestplan achterhaald is,

- ook in de nieuwe ambachtelijke bestemming parkeerruimten voorzien kunnen worden, dan nog kan uw Raad minstens marginaal toetsen of de lokalisatie van de nieuwe parkeerplaatsen, in casu op de eigendommen van verzoekende partijen, in redelijkheid te verantwoorden zijn.

2. Dit blijkt niet het geval.

- Er wordt niet aangetoond, beweerd of gemotiveerd dat er op heden enige parkeerbehoefte bestaat binnen de bestaande exploitaties in de zone 'Solidor'.
- Er wordt niet aangetoond dat er in de toekomst een parkeerbehoefte voor niet minder dan 180 wagens kan ontstaan, dit is in een ambachtelijke zone, met tenode een beperkte tewerkstelling en geen of nauwelijks rechtstreekse concurrenten, trouwens onvermoed.
- Er wordt niet betwist dat de onteigenings-, de slopings- en de inrichtingskosten van die aard zijn dat de aanleg van de in het B.P.A. voorziene parking financieel niet realistisch is.
- En tenslotte kan niet worden betwist dat binnen de zone 'Solidor' nog braakliggende terreinen voorhanden zijn, die beter dan verzoekers eigendommen hadden kunnen aangewend worden voor de aanleg van een parkeerterrein.

In dit verband leggen verzoekers een plan en een fotoreportage voor, die aan duidelijkheid niets te wensen overlaat";

Overwegende dat verzoekers in de laatste memorie in essentie nog stellen hetgeen volgt :

"(...)

2. De redenering dat de bestemming 'parking met privaat karakter' niet wezenlijk afwijkt van de bestemming industriegebied, daar in dergelijk gebied zulke bestemming niet afwijkt van de bestemming industriegebied, kan naar het oordeel van verzoekende partijen in casu niet worden gevolgd.

2.1. Het kan niet worden betwist dat de stad Menen de bestemming van het betreffende gebied ten aanzien van het vigerende gewestplan wijzigt, getuige daarvan de geëigende procedure die daartoe werd gevoerd en daartoe verantwoording zoekt in de rechtspraak 'Heylen' van de Raad van State.

Door een deel van de voormalige zone voor milieubelastende industrieën te herbestemmen tot parking, is er wel degelijk sprake van een afwijking van het vigerend gewestplan en dient bijgevolg de kwestieuze herbestemming aan de gestelde voorwaarden dienaangaande te voldoen.

2.2. Van een hoger plan mag slechts worden afgeweken voor zover de fundamentele beleidsopties waarop dit hoger plan is gesteund, niet worden aangetast (...).

De beleidsoptie die in het vigerend gewestplan aangaande het betreffende gebied, waarin de eigendommen van de verzoekende partijen gelegen zijn, is aan te treffen, bestaat onmiskenbaar uit de wil om aldaar de uitoefening van nijverheidsactiviteiten mogelijk te maken.

Dankzij deze aanwezige bestemming kunnen verzoekende partijen op hun eigendommen aldaar hun nijverheidsactiviteiten in overeenstemming met de geldende stedenbouwkundige bepalingen uitoefenen.

(...)

2.6. Tenslotte nog een laatste woord over het argument dat als zou de parking een bufferzone moeten creëren tussen conflicterende bestemmingszones. Dit argument gaat per evidentie niet op omdat:

- een parkeerzone geenszins te beschouwen is als een bufferzone in de zin van artikel 14 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;

- een inplanting van een bufferzone hoe dan ook een drastische wijziging inhoudt van de gewestplanvoorschriften, terwijl verwerende partijen niet hebben bewezen dat de bestaande industriële bestemming ter plaatse achterhaald is, quod non;
- noch bewezen, noch beweerd wordt in de bestreden beslissing dat een parking met 180 plaatsen minder belastend zou zijn voor de onmiddellijke omgeving dan de bestaande bedrijven van verzoekende partijen welke door de gemeenteraad van de stad Menen worden gekwalificeerd als zijnde 'kleine, niet milieubelastende bedrijven'.

Uit niets blijkt ten andere dat er ooit enige klachten werden geformuleerd door de omwonenden met betrekking tot de activiteiten van verzoekende partijen of nog dat er enige vraag is geweest door de omwonenden tot een bestemmingswijziging naar een parking toe.

(...)"

Overwegende dat de eerste verwerende partij in de laatste memorie enkel stelt dat zij volhardt in de memorie van antwoord en zich aansluit bij het verslag van het bevoegde lid van het auditoraat;

Overwegende dat artikel 16, vierde lid, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw bepaalt dat het bijzonder plan van aanleg zich richt naar de aanwijzingen en bepalingen van het gewestplan en deze aanvult en dat het desnoods ervan kan afwijken; dat uit deze bepaling volgt dat het gewestplan een richtsnoer is voor het bijzonder plan van aanleg dat essentieel op nadere uitvoering en aanvulling van het gewestplan is gericht, en dat de mogelijkheid om in het bijzonder plan van aanleg af te wijken van het gewestplan alleen bestaat voor het geval dat daartoe noodzaak bestaat;

Overwegende dat verzoekers in het middel kritiek uiten op de indeling van hun eigendommen in de zone "15" bestemd tot parking met privaat karakter; dat de bestemmingsvoorschriften voor deze zone kunnen worden ingepast in de bestemming "gebied voor milieubelastende industrieën" die het gewestplan aan het bestreden gebied heeft gegeven daar in een dergelijk gebied gronden kunnen worden bestemd tot parking; dat deze bestemming zich derhalve richt naar de aanwijzingen en bepalingen van het gewestplan en dit aanvult; dat het middel juridische grondslag mist; dat de omstandigheid dat de tweede verwerende partij bij de genese van het thans bestreden plan er van uit zou zijn gegaan dat het te dezen een afwijkende bestemming zou betreffen, hieraan geen afbreuk doet; dat immers dit oordeel van deze partij enkel de waarde heeft van een voorlopig standpunt van het bestuur ten aanzien van de betekenis of de draagwijdte van een reglementaire bepaling waardoor de Raad uiteraard niet gebonden is; dat voor het overige

verzoekers opportuniteitskritiek uiten die niet kan worden ingepast in de door hen als geschonden geachte bepaling; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat in het tweede middel de schending wordt aangevoerd van artikel 21 van de stedenbouwwet; dat verzoekers het middel als volgt toelichten :

"Het bestreden B.P.A. geeft geen antwoord op de bezwaren die verzoekers hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek. Het antwoord dat wordt gegeven in het besluit van de gemeenteraad van de stad Menen is ontwijkend en gaat niet in op de reële klachten van verzoekers";

Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat een bijzonder plan van aanleg een algemeen verordenende beschikking is die niet is onderworpen aan de motiveringsplicht; dat zij, met verwijzing naar een aantal stukken uit het administratief dossier, hieraan toevoegt dat het door verzoekers ingediende bezwaar expliciet werd beantwoord en dat verzoekers niet uiteenzetten welke argumenten van hun bezwaarschrift niet werden beantwoord;

Overwegende dat verzoekers in de memorie van wederantwoord repliceren dat de volgende bezwaren niet werden beantwoord :

- "- het bezwaar dat de omvang van de parkeerruimte onbegrijpelijk en onverantwoord is;
- het bezwaar dat de parkeerruimte niet het algemeen belang, maar enkel het privaat belang beoogt te dienen (er wordt verwezen zowel naar een transportbedrijf als naar een nabijgelegen feestzaal);
- het bezwaar dat de -ambachtelijke - bestemming van de eigendommen van verzoekers alvast niet achterhaald is.

(...)"

Overwegende dat verzoekers in essentie in de laatste memorie nog stellen hetgeen volgt :

"(...)

Er is geen enkele behoeftenstudie aanwezig die aantoonst dat binnen een bepaalde termijn de concrete nood aan 180 parkeerplaatsen in functie van de ambachtelijke zone zich (mogelijks) zal voordoen.

Alleszins wordt in het antwoord op de bezwaren van verzoekende partijen geenszins aangegeven dat de zg. nood aan 180 parkeerplaatsen zich precies zou moeten lokaliseren op de eigendommen van verzoekende partijen, terwijl er nog andere locaties voorhanden zijn in de zone 'Solidor'.

In de intrekingsbeslissing wordt minstens impliciet toegegeven dat er inderdaad geen behoefte is aan 180 parkeerplaatsen en dat er in een grote parking om andere redenen 'in het bijzonder de feestzaal Suys' werd voorzien.

In hun bezwaarschrift hebben verzoekende partijen expliciet gesteld dat de bestaande bedrijven beschikken over ruimschoots voldoende parkeerplaatsen en dat de parkeerplaatsen klaarblijkelijk gecreëerd worden om andere belangen te dienen, zonder daarin tegengesproken geworden te zijn door de stad Menen.

(...)"

Overwegende dat verzoekers een bezwaarschrift van drie bladzijden hebben ingediend; dat dit bezwaarschrift op 29 januari 1993 door de gemeenteraad van de stad Menen als volgt wordt weerlegd :

"Bezwaar tegen het bpa en in 't bijzonder tegen de herbestemming van gedeelte van de werkhuizen Solidor tot parking.

12.1. Door het bevestigen van de ambachtelijke activiteit op die plaats bestaat de kans dat er zich binnen het gebied nieuwe en andere activiteiten ontwikkelen met als gevolg dat de parkeerbehoefte kan stijgen. Deze parkeerbehoefte moet opgelost worden binnen de zone 'Solidor' en niet in de aanpalende straten. De inplanting van de parkeerruimte wordt voorzien tussen de bedrijven en de woningen langs de Lauwbergstraat, als buffer tussen deze tegengestelde zones.

12.2. De in het Gewestplan vermelde zone voor milieubelastende industrie werd ingetekend voor 'Solidor'. Het bedrijf bestaat echter niet meer, en werd opgesplitst in diverse kleine niet milieubelastende bedrijven. In die zin is de bestemming van het Gewestplan achterhaald";

Overwegende dat in het verzoekschrift verzoekers zonder meer stellen dat het bestreden bijzonder plan van aanleg geen antwoord geeft op de bezwaren die verzoekers hebben ingediend tijdens het openbaar onderzoek en dat het antwoord in het besluit van de gemeenteraad van de stad Menen ontwijkend is en niet ingaat op de reële klachten van verzoekers; dat dit middel in het verzoekschrift niet nader wordt geconcretiseerd en beperkt is tot een loutere bewering; dat eerst in de memorie van wederantwoord de bezwaren worden opgesomd die naar zeggen van verzoekers niet zijn beantwoord; dat pas in de laatste memorie toelichting ter zake wordt gegeven; dat het middel dat niet naar behoren in het verzoekschrift wordt uiteengezet niet ontvankelijk is;

Overwegende wat het derde en het vierde middel betreft, dat het derde middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 14 en 16, van de stedenbouwwet, van artikel 544 B.W., en van artikel 1 van het eerste aanvullend protocol bij het E.V.R.M., doordat het bijzonder plan van aanleg niet werd genomen in het algemeen belang, waarbij verzoekers speculeren in wiens belang de herbestemming tot parkeerterrein dan wel zou genomen zijn, dat niet blijkt dat er een vraag van de buurtbewoners is geweest naar een bufferzone noch dat er klachten zouden

zijn met betrekking tot de bestaande activiteiten in de gebouwen en dat een parkeerterrein niet in aanmerking komt als bufferzone; dat het vierde middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, doordat hun eigendom volkomen "gedevalueerd en bevrozen" wordt en de slopingskosten en de inrichtingskosten van een parkeerterrein de grondwaarde ruimschoots overstijgen en dat de kans op verkrotting van de gebouwen reëel is;

Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat het derde en vierde middel opportuniteitskritiek betreft en vervolgens de opportuniteit van de genomen beslissing verdedigt;

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord met betrekking tot het derde middel nog stellen dat niet naar behoren gemotiveerd is waarom de bestemming tot parkeerterrein zich opdringt in het algemeen belang en dat indien de nieuwe bestemming het private belang beoogt, er sprake is van machtoverschrijding en zelfs machtsafwendings; dat zij wat het vierde middel betreft nog verwijst naar minder benadeligende uitwijkmogelijkheden;

Overwegende dat verzoekers hier in hun laatste memorie in essentie niets meer aan toevoegen;

Overwegende dat in het derde en het vierde middel enkel kritiek wordt gegeven op de opportuniteit van de bestreden beslissing; dat voor zover de in de memorie van wederantwoord aangevoerde repliek met betrekking tot het derde middel dient beschouwd te worden als een nieuw middel, zulks niet voor de eerste maal op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd in de memorie van wederantwoord; dat het derde en het vierde middel niet gegrond zijn;

Overwegende dat in het vijfde middel de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd; dat wordt betoogd :

"Hoger werd reeds uiteengezet hoe in de bestreden beslissing geen klaar antwoord wordt gegeven op de bezwaren van verzoekers.

Bovendien vindt men in de beslissing géén argumentatie terzake de criteria die Uw raad oplegt opdat bij wege van een B.P.A. afgeweken kan worden van de bestemmingsvoorschriften van een Gewestplan";

Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord in essentie verwijst naar haar uiteenzetting betreffende de eerste drie middelen;

Overwegende dat verzoekers in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie in essentie stellen dat het middel inderdaad aansluit bij de eerste twee middelen;

Overwegende dat het middel samenvalt met het eerste en het tweede middel; dat het vijfde middel niet gegrond is;

Overwegende dat geen van de middelen gegrond is; dat het beroep om die reden wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het eerste bestreden besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 297,48 euro, komen ten laste van verzoekers, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vier april 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.